

In het Midden-Oosten verricht Koning Voetbal wonderen

Door Leo Kwartan | Elsevier | Opinie | november 2019

Er wordt in Bagdad regelmatig gevochten tussen demonstranten, ordetroepen en politieagenten. Maar op donderdag 14 november 2019 vielen ze elkaar even huilend van vreugde in de armen. Op het Tahrir-plein, het epicentrum van de volksopstand tegen de corrupte pro-Iraanse regering, zagen ze schouder aan schouder hoe het nationale elftal van Irak met 2-1 won van buurland Iran. Premier Abdul-Mahdi, wiens aftreden wordt geëist, maakte de populairste beslissing van zijn leven door de wedstrijd overal in de stad op gigantische schermen te laten projecteren.

Irak mag dan verdeeld zijn tussen aanhangers en tegenstanders van Iran, maar dat is verdwenen als de grasmat in beeld komt. De ontlading kwam al in de elfde minuut. Nadat aanvaller Mohanad Ali de 'Leeuwen van het Tweestromenland' met een frommelgoal op voorsprong had gebracht, bleef de Iraakse commentator hangen in een Alláááááá die – ik heb geklokt – twintig seconden aanhield. De kwalificatiewedstrijd eindigde in een cruciale zege voor Irak. Deelname aan het WK voetbal in Qatar in 2022 komt in zicht.

In het Midden-Oosten is voetbal meer dan alleen een populaire sport. Het is een onbeheersbare mix van verbroedering, strijdlust, diplomatie en religieuze interventie. Koning Voetbal bereikt waartoe gewone stervelingen niet in staat zijn. Nadat de Iraniërs op het voetbalveld waren afgedroogd, en politieagenten en demonstranten elkaar nog eens feliciteerden, kreeg de volksopstand de volgende dag een nieuwe impuls. Die was wat ingekakt, wat niet verwonderlijk is als er al honderden betogers zijn gedood. Maar ja, als Iran op het veld verslagen kan worden dan lukt dat op straat ook.

Ook Syrië doet het goed in de kwalificatieduels. Okay, als je bent ingedeeld in een poule met landen als de Malediven en Guam mag je niet anders verwachten. Desalniettemin draagt elke Syrische goal bij tot de populariteit van president Assad. Na het laatste fluitsignaal paraderen SUV's die zijn gespoten in de nationale kleuren door de straten van Damascus. Uit luidsprekers schallen liederen

waarin voetbal trots, nationalisme en leiderschapsverering naadloos in elkaar overlopen. Assad gaat lachend met de selectie op de foto. Hij signeert hun shirtjes trouwens, niet andersom.

Gezien de successen op het veld, moeten we er serieus rekening mee houden dat Assad in 2022 tussen UEFA-bonzen, prinsen en staatshoofden in Qatar op de tribune zit. Geen mooier podium dan voetbal om met een door vatbommen bezoedeld blazoen weer salonfähig te worden.

Voetbal lijkt ook de impasse te doorbreken in de crisis rond Qatar. In 2017 stelden Saoedi-Arabië en de VAE een lucht-, land en zeeblokkade in tegen Qatar. Sportevenementen werden geboycot. Officieel omdat het land terroristen zou steunen en te close is met Iran. Maar in de salons aan de Golf hoor ik iets anders: de Saoediërs zijn gewoon jaloers! O hoe mooi zou het zijn als de blokkade het WK in Qatar in het honderd zou schoppen – dit prestigieuze evenement dat nooit eerder in een Arabisch land werd georganiseerd en waarvan dat irritante petieterige Qatar de primeur heeft.

De blokkade levert echter niets op. Qatar blijft fier overeind. Ze hebben zelfs een ijzersterke selectie op het veld staan die in 2019 de Asia Cup pakte. En wat betreft de Saoediërs, die kunnen zich met hun boycot van Qatar lelijk in de vingers snijden. Stel je voor. Dadelijk plaatst Saoedi-Arabië zich voor het WK in 2022, net als in 2018, maar hikken ze aan tegen een boycot die ze zelf hebben afgekondigd. En dus kiezen de Saoediërs eieren voor hun geld. Aldus deden ze met grote tegenzin in 2019 mee aan de Arabian Gulf Cup, ook al werd die door Qatar georganiseerd.

De Arabische pers spreekt juichend van 'voetbal дипломатie'. Een doorbraak in de Qatar-crisis? Het zou zo maar kunnen. In het Midden-Oosten verricht Koning Voetbal wonderen.

Leo Kwartan